

Bilag.

(Efterat Udvalget havde haft en Samtale med Justitsministeren, og Betænkningen var affattet, har det erholdt en Skrivelse fra det kgl. Sundhedscollegium til Ministeriet af 25de Januar meddeelt med den Bemærkning, at dens Indhold ikke havde forandret Ministerens Anskuelse eller kunde foranledige ham til noget Skridt. Udvalget har ligesaa lidt som Ministeren kunnet ændre sine i ovenstaaende Betænkning og de dertil knyttede Indstillinger udtrykte Meninger; men da det anseer det for sin Pligt at bidrage Alt, hvad det formaaer, til Sagens Oplysning for Landstingets Medlemmer, har det anmodet Ministeren om Tilbedelse til at lade denne Skrivelse trykke som Bilag til Betænkningen).

Det høie Justitsministerium tilstillede under 21de September 1866 Sundheds-Collegiet et „Udkast til Lov om Udøvelse af Lægevirksomhed“, over hvilket det forlangte Collegiets Betænkning, der ogsaa under 27de October s. A. blev afgiven.

I den ministerielle Skrivelse hed det: „Ligesom Ministeriet imidlertid ikke har kunnet anerkende Rigtigheden af de Betragtninger, der ere blevne gjorte gjældende til Fordeel for den aldeles fuldkomne Frihed i Afgangen til Udøvelse af Lægevirksomhed, navnlig naar den udøves som Næringsvei, saaledes har Ministeriet fundet, at de Erfaringer, som ligge til Grund navnlig for den nyere engelske Lovgivning, saa bestemt tale imod en saadan Ordning af dette Forhold, at Ministeriet ikke har kunnet indgaae paa en saadan, endfige bringe den i Forslag.“

Selve Udkastets væsentlige Indhold var i § 1, at den ved den hidtil bestaaende Lovgivning bestemte Straf skulde stærkes, naar nogen ikke Berettiget ved at tage Syge under Cuur enten tilspøiede den Syge Skade eller under Curen anvendte saadanne Midler, som befindes

at være aldeles uhenfigtmæssige; i § 2, at udenfor saadanne Tilfælde vilde den til Lægepraxis Uberettigede, som tog Syge i Cuur for Betaling, være at ansee med Bøder, naar en til Lægepraxis Berettiget under en imod ham ved Politiretten anlagt Sag derpaa gjør Paa-stand.

I sin under 27de October 1866 afgivne Betænkning, hvortil man skal tillade sig at hen- vise, udtalte Collegiet sig imod Hensigtsmæssig- heden af de i de nævnte Paragrapher indeholdte Bestemmelser, og navnlig imod § 2, der ifølge Ministeriets Skrivelse udgik fra „Synspunktet af uberettiget Indgreb i Lægernes Næringsret“, og hvilken Paragraph Collegiet anfaae for at ville blive enten aldeles uden Anvendelse eller i modsat Fald at ville kunne foranledige „en ny Slags odieuse Ragsprocesser“.

Collegiet kom saaledes sluttelig til det Re- sultat, som det tillod sig at udtale, „at der principalt ikke findes tilstrækkelig Anledning til for Tiden at foretage væsentlige Forandringer i den bestaaende Quakalveri-Lovgivning“, lige- som det ogsaa udtrykkelig fremhævede i sin Skrivelse, at „Collegiet med Ministeriet maatte være enigt i, at det vilde være i høi Grad farligt og stridende imod det Almindeliges Vel, om der blev tilstaaet fuldkommen Frihed i Afgangen til Udøvelsen af Lægevirksomhed, lige- som en saadan Frihed ikke heller findes i en eneste af Europas civiliserede Stater“.

Efter disse Forhandlinger, af hvilke det tydelig fremgik, at det høie Ministerium i det Væsentlige deelte Collegiets Anskuelse, har det naturligen maatte berøre Collegiet smerteligt, naar det høie Ministerium nu — og det uden nærmere at æffe Collegiets Mening — har fore- lagt et Udkast til en Lov, der factist giver „fuld- kommen Frihed i Afgangen til Udøvelse af Lægevirksomhed“, og Collegiet, der ifølge sin Instrux har Tilshyn med hele Landets Medicinal- væsen og offentlige Sundhedsforanstaltninger,